

Varga Zoltán

## Drót

A galambok a háztetőn  
egymás mellett drót vitézek  
elteszed magad

Az erkélyen egy kismama  
lámpákat is tereget  
aztán elfognak a kihelyezések  
elteszed magad

Az udvaron a szomszédok  
körül néznek járdát sepernek  
a jelenlétükkel kőbe vésnek  
néhány szürke gerleséget  
elteszed magad

Az üvegezett bejárati ajtó  
naponta számtalanszor terpeszt  
a közúti forgalom a játszó tér irányába  
és akikkel találkozol tudják hol a kijárat  
és azt is hogy az ék nem igazi támasz  
elteszed magad  
A nappalokban kialvatlanul  
és éjjel kicsit a zavar javul  
mihaszna mágnes az öveiden

## Kitekintve

Az élet nem várható.  
Ablakokat nyitogat.  
Nem is erő, vagy lankadó.  
Első sorban simogat.

Óhajt egyet, hármat követel.  
Élesen ringatva riogat.  
Az élet nem szövegel.  
Marad, és nem megy bárhova.

# Az igazán jók

Az igazán jók mérhetetlenül szürkék.  
Nem adják a nevüket semmilyen jó ügyért.  
Hallgatnak történeteket és cselekednek,  
lesben állva leselkednek,  
de ha valami rosszra akadnak,  
testükből még kettő kar kipattan.  
És ha néha ők is hibákat ejtenek,  
máris a talaj alatt fekszenek.

## Fa Ede

# Az abszurd világ kiútkeresése a Ionesco-i székek színpadán

(történik az első és a harmadik világháború között valamelyik magányos sziget még magányosabb házában / egy idős emberpár éldegél ott / az épület nem éppen kicsi / csaknem betölti a kis szigetet / hátsó része egy sziklafalon áll / két nagy ablaka homályos szemmel nézi az alig moccanó vizet / a tágas veranda előtt kavicsjárda lejt a sziklapartra / húsz év óta haldoklik ott egy rokkant ladik)

## A filosz monológja

hallod Annusom: szigetünk partján csónakok csobbannak / a legtöbbje kikötött már és a luxus-jachtok motorja megállt / ó mennyi láb dobog és csoszog! / már-már meghatódik tőlük az öreg kavicsút is / de elszomorít amit arcodról leolvasok / még mindig kétségbe vonod hogy valósággá váltak álmaink? / próbáld meg kedves az én szememmel fülemmel és fantáziámmal látni-hallani / életünk legszebb napja ez / és engem a te jószágod és szereteted vezetett idáig / de most kérlek siess / gyorsan gyorsan / hozz még székeket / és szedj össze mindent amin ülni és töprengeni lehet / a négy égtáj felől csak úgy árad a közönség / boldog vagyok / még sosem éreztem magamat ennyire frissnek és fiatalnak / felvillanyoztak a szikrázva összegyűlt szavak / most ajtót nyitok / fogadnom és köszöntenem kell a vendégek színe-javát / mélységes hódolatom Őfelsége / úgy örülök hogy jelenlétével megtisztelti szerény hajlékunkat / de épp Önnek szólnak népboldogító gondolataim / hasznukat veheti majd a rövidlátó miniszterek és a rókaelkű tanácsadók közt / erőt egészséget dicső tábornokom / talán még emlékszik rám / én voltam egykor méltóságod hűségese futárja / a hajányszor vittem golyózáporban és ágyútűzben dicső hadparancsait amikor ezer meg ezer bakát hősi halálba küldött bármilyen jelentéktelen folyópartért vagy magaslatért / kiváló tisztelem főszerkesztő úr / ön mindig elutasította „népbolondító populista humbugnak” csúfolva megfontolt eszméimet / most remélem – végre - meg fogja érteni valamennyit és egy ünnepi különszámban közzé is teszi / jónapot-holdat-vénuszt csillagász uram / harminc év óta szűrnak szíven az ön tévéelőadásai és „tudományos” cikkei egy véletlen vezérelte gépszerű bimm-bumm és riccs-reccs világegyetemről / szeretném meggyőzni önt: nem teljesen ilyen